

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Naturalia, s. r. o.**, se sídlem Vyšehradská 1349/2, Praha 2, IČ 471 18 032, zast. JUDr. Martinem Korbařem, se sídlem Lublaňská 507/8, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2013, č. j. 10933/13/5000-14503-706611,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“ nebo odvolací orgán“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti zajišťovacímu příkazu vydanému Finančním úřadem pro hlavní město Prahu – Územní pracoviště pro Prahu 2 (dále jen „správce daně“) dne 7. 2. 2013 pod č. j. 602889/13/2002-25200-105436 a toto rozhodnutí potvrdil.

Zajišťovacím příkazem vydaným dle § 167 zákona č. 280/2009 Sb. Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“) ve spojení s ust. § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“) správce daně žalobci uložil, aby okamžikem vydání zajišťovacího příkazu zajistil úhradu daně z přidané hodnoty, která dosud nebyla stanovena, za období 1. 7. 2012 do 30. 9. 2012, složením jistoty na depozitní účet finančního úřadu, a to ve výši 260.052,- Kč.

Žalobce má za to, že rozhodnutí obou stupňů trpí závažnými vadami, pro které je třeba je zrušit.

Žalobce předně namítá, že zajišťovací příkaz byl vydán v rozporu se zásadou zdrženlivosti a správce daně dospěl k částce Kč 260.052,- Kč nesprávným výpočtem, když tuto částku na základě informací z banky vypočítal jako daň z došlých plateb na bankovní účet společnosti za období od 1. 7. 2012 do 30. 9. 2012. Žalobce zdůraznil, že správce daně musí při výpočtu částky přihlédnout ke všem skutečnostem, které jsou mu známy, aby mohla být částka zajištění daně stanovena správně a spravedlivě v souladu se zásadou přiměřenosti a zdrženlivosti. V daném případě správce daně opomněl možnost nároku na odpočet daně, neboť při výpočtu zajišťované částky nelze brát v úvahu pouze daň na výstupu a navíc výpočet byl proveden v době, kdy správce daně měl již k dispozici řádné daňové přiznání k DPH.

Žalobce dále nesouhlasí s výtkou správce daně, že žalobce mu neoznámil do 15 dnů novou skutečnost a to zřízení účtu u České spořitelny, a.s. Předmětný účet žalobce vlastní dlouhodobě a správci daně musí být znám, neboť z něj odchází platby přímo na příslušný finanční úřad, který takové účty automaticky registruje ve zvláštní databázi.

Žalobce rovněž namítá, že v zajišťovacím příkaze nejsou upřesněny pomůcky, na základě nichž byla daň stanovena. Odůvodnění zajišťovacího příkazu proto považuje za nedostatečné a nezákonné.

Dle žalobce měl být vyzván k odstranění pochybností. Na místo toho správce daně zasáhl do práv žalobce tak, že mu znemožnil použít finanční prostředky na účtu, čímž znemožnil i jeho podnikatelskou činnost. S žalobcem tedy nebylo zahájeno žádné řízení, kde by mohl hájit svá práva a dostatečně osvětlit celou situaci.

Dále žalobce namítá, že zajišťovací příkaz je nedostatečně odůvodněn, ačkoliv zásadně zasahuje do veřejných subjektivních práv daňového subjektu a přitom pro daňový subjekt jsou důsledky zajišťovacího příkazu fatální, jelikož během časově neohrazené doby nemůže nakládat se zajištěnou majetkovou hodnotou. Zajišťovací příkaz by proto měl být vydáván pouze v zákonem předvídaných případech a měl by být náležitě odůvodněn. V daném případě se však správce daně pouze omezil na velmi nekonkrétní zdůvodnění, jehož základ spočívá v nenahlášení účtu u České spořitelny. Nedostatečným důvodem je podle žalobce i tvrzení, že z tohoto účtu byly vybrány peníze v hotovosti, a stejně tak nepřihlášení žalobce k silniční dani a dani ze závislé činnosti. Podle žalobce je odůvodnění velmi obecné a z tohoto důvodu je zajišťovací příkaz nepřezkoumatelný, neboť z něj nelze dovodit konkrétní důvody, ve kterých správce daně spatřuje nebezpečí, že případná daň bude vybrána se značnými obtížemi. Z jednotlivých skutečností vyvodil správce daně naprosto nesprávné závěry, aniž by konkrétně odůvodnil, proč má za to, že je zde odůvodněná obava, že vybrání nesplatné či nestanovené daně bude spojeno se značnými obtížemi.

Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je ze shora uvedených důvodů nezákonné a porušuje čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), podle něhož daně a poplatky mohou být vybírány pouze na základě zákona. Současně došlo k porušení čl. 2 odst. 2 LZPS, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v mezích a na základě zákona a zákonným způsobem.

Žalovaný v písemném vyjádření k obsahu žaloby navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že zajišťovacím příkazem nebyla za předmětné období stanovena daňová povinnost, správce daně pouze stanovil výši jistoty k zajištění úhrady této dosud nestanovené daně v souladu s ust. § 167 odst. 4 daňového řádu podle vlastních pomůcek na základě konkretizovaných zjištění, které měl ke dni jeho vydání k dispozici. Správce daně při stanovování výše zajištěné daně vycházel z informací o pohybech na bankovním účtu

odvolatele a z předpokladu, že odvolatel nebude schopen při následné daňové kontrole předmětného zdaňovacího období daně z přidané hodnoty doložit oprávněnost nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od plátců uvedených v daňovém přiznání. Z tohoto důvodu tedy správce daně nepřihlížel k žalobcem uvedenému nároku na odpočet daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 7. 2012 do 30. 9. 2012. Dle žalovaného byla výše dosud nestanovené daně v zajišťovacím příkaze určena věrohodným způsobem, a to v míře plně odpovídající předběžnému charakteru takového určení.

Žalovaný připomíná, že není podstatné, zda je či není správci daně konkrétní účet znám, ale je podstatné, zda plátce daně určí a oznámí správci daně účet, který používá k podnikatelské činnosti, což žalobce neučinil. Žalovaný zdůrazňuje, že tato skutečnost nebyla jediným důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu. Předmětný zajišťovací příkaz obsahuje několik důvodů, které ve vzájemné souvislosti tvrzenou odůvodněnou obavu prokazují. Na jednotlivé důvody je třeba nahlížet tak, že jsou schopny ve spojení s dalšími zvýšit obavu správce o řádné vybrání či vymožení daně.

Žalovaný uvádí, že odůvodnění zajišťovacího příkazu je dostačující a plně naplňuje jak stav odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu, tak i skutečnosti dokládající stanovenou výši zajišťované částky.

K otázce výše daně žalovaný konstatuje, že zajišťovacím příkazem se nedoměruje daňová povinnost za předmětné zdaňovací období. Správce daně zajišťovacím příkazem toliko stanovil výši jistoty k zajištění úhrady dosud nestanovené daně. Pokud dojde ke stanovení předmětné daňové povinnosti, dnem její splatnosti nastane účinek předpokládaný ust. § 167 odst. 4 daňového řádu, kdy zanikne účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daňové povinnosti.

K poukazu na postup k odstranění pochybností, žalovaný uvádí, že ho lze zahájit pouze v případech, pokud má správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených a je limitován lhůtou 30 dnů ode dne, kdy bylo takovéto podání učiněno. V posuzovaném případě nebylo možné uváděný postup zahájit. Žalobce podal dne 25. 10. 2012 daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2012, ve kterém uvedl na ř. 62 daň na výstupu ve výši 300.000 Kč, na ř. 63 odpočet daně 289.698 Kč, na ř. 64 vlastní daňovou povinnost 10.302 Kč. Správce daně neměl pochybnosti o údajích uvedených žalobcem v předmětném daňovém přiznání a platebním výměrem č. j. 303553/12/002511110029 ze dne 1. 11. 2012 daň z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období vyměřil. Na základě informací z vyhledávací činnosti však bylo správcem daně zjištěno, že žalobce je vlastníkem bankovního účtu č. 1961957359/0800, na který byly připsány v období od 1. 7. 2012 do 30. 9. 2012 peněžní prostředky ve výši 1.560.000 Kč. Správce daně měl po zjištění dalších souvisejících skutečností pochybnosti o správnosti údajů uvedených v předmětném daňovém přiznání a také měl za prokázané, že je zde odůvodněná obava, že úhrada dosud dodatečně nestanovené daně bude v době její splatnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi a že hrozí nebezpečí z prodlení, proto přistoupil k vydání zajišťovacího příkazu dle ust. § 167 daňového řádu ve spojení s ust. § 103 zákona o DPH.

K námitce, v níž žalobce namítá nedostatečné zdůvodnění rozhodnutí, žalovaný odkazuje na odůvodnění zajišťovacího příkazu a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvádí, že konkrétní důvody vydání zajišťovacího příkazu správce daně v odůvodnění jasně formuloval a sám žalobce se k jednotlivým důvodům v odvolání proti zajišťovacímu příkazu vyjadřuje. Odůvodnění předmětného zajišťovacího příkazu obsahuje několik důvodů, které ve vzájemné souvislosti tvrzenou odůvodněnou obavu prokazují. Žalovaný zdůrazňuje, že na

jednotlivé důvody nelze nahlížet odděleně, ale je nutno je posuzovat jako celek a ve vzájemných souvislostech. Na jednotlivé důvody je třeba nahlížet tak, že jsou schopny ve spojení s dalšími zvýšit obavu správce o řádné vybrání či vymožení daně. Skutečnost, že dle informací, které měl správce daně při vydávání zajišťovacího příkazu k dispozici, žalobce nevlastní žádný movitý ani nemovitý majetek a jeho jediným majetkem jsou peněžní prostředky uložené na u správce daně nezaregistrovaném bankovním účtu, ve spojitosti s dalšími faktory uvedenými v odůvodnění předmětného zajišťovacího příkazu a dále s ohledem na skutečnost, že správce daně evidoval ke dni 30. 1. 2013 na osobním daňovém účtu žalobce nedoplatek ve výši 961.994 Kč, odůvodněnou obavu správce daně zakládá. Dle názoru žalovaného byla naplněna podmínka uvedená v ust. § 167 odst. 1 daňového řádu, že existuje odůvodněná obava, že daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi.

Žalovaný nesouhlasí s žalobcem, že rozhodnutí o odvolání i zajišťovací příkaz jsou rozhodnutími nepřezkoumatelnými a nezákonnými, při jejichž vydání došlo k podstatnému porušení ustanovení o daňovém řízení a Listiny základních práv a svobod. Správce daně postupoval při vydání zajišťovacího příkazu plně v souladu se zákonem, dle ust. § 167 daňového řádu, který dává správci daně možnost, je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která dosud nebyla stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání spojeno se značnými obtížemi, vydat zajišťovací příkaz. Podmínkou pro vydání zajišťovacího příkazu je předpoklad vzniku daňové povinnosti a současně existence odůvodněné obavy správce daně, že daň (v tomto případě dosud nestanovená) bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo bude vybrání spojeno se značnými obtížemi. Obě tyto podmínky byly v daném případě splněny, přičemž všechny důvody, které vedly k vydání zajišťovacího příkazu, správce daně uvedl v odůvodnění předmětného zajišťovacího příkazu.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda bylo vydání zajišťovacího příkazu důvodné a řádně odůvodněné. Podle § 167 odst. 1 daňového řádu pokud je odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz. Důvody, které mohou vést správce daně k vydání zajišťovacího příkazu, nejsou v daňovém řádu uvedeny, a správce daně proto při aplikaci institutu zajišťovacího příkazu musí postupovat dle svého správního uvážení.

Naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Jak se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, „bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohabodovým testem jeho použitelnosti. [...] Existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaheny k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. [...]

Zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu dan v době její vymahatelnosti uhradit. Tento okruh indicií a závěry o ekonomické situaci daňového subjektu musí být přesvědčivě popsány v zajišťovacím příkazu.“

Pokud jde o náležitosti zdůvodnění, soud připomíná názor Nejvyššího správního soudu, který vyjádřil ve výše zmíněném rozsudku ze dne 8. 9. 2010, č. j. 9 Afs 57/2010 – 139: „Celní úřad byl povinen ve svém rozhodnutí uvést konkrétní důvody, které jej vedou k obavám, proč dle jeho názoru nebude u žalobce možné vybrat daň v budoucnu (v době splatnosti a vymahatelnosti dosud nestanovené daně), nebo proč její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi. Dle § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je nutno uvést konkrétní důvody, pro které správce daně pokládá toto vybrání daně za ohrožené. Samotná skutečnost, že předpokládaná daňová povinnost bude několikanásobně převyšovat zajišťovanou částku, obavy celního úřadu žádným způsobem neodůvodňuje. Takové tvrzení nenaplňuje zákonem stanovenou nezbytnou podmínku ohrožení vybrání daně, neznamená, že daňový subjekt nebude i přes nižší existující zajištění vzhledem k předpokládané daňové povinnosti schopen částku daně uhradit. Strohé konstatování o existenci odůvodněné obavy, že v době splatnosti a vymahatelnosti bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, je pouhou citací shora uvedeného ustanovení zákona, nikoli sdělením důvodů rozhodnutí s odkazem na konkrétní skutkový stav projednávané věci. Řádně odůvodněným tvrzením by bylo např. konstatování hrozícího konkursu daňového subjektu či probíhající (příp. s přihlédnutím k hospodářským výsledkům důvodně předpokládaný) prodej majetku daňového subjektu, prováděný za účelem získání aktiv nezbytných pro další podnikatelskou činnost apod.“

V daném případě je tedy nutné zabývat se konkrétními okolnostmi případu a naplněním zákonného požadavku existence odůvodněné obavy.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že odůvodnění zajišťovacího příkazu je obecné, nekonkrétní a nedostatečné, tím pádem nepřezkoumatelné. Naopak soud má za to, že obavy o dobytost v budoucnu stanovené daně jsou doloženy konkrétními skutečnostmi a jsou náležitě odůvodněny.

Správce daně konkrétně v zajišťovacím příkazu upozorňuje na skutečnost, že žalobce je vlastníkem neregistrovaného účtu, na který byly od 1. 7. do 30. 9. 2012 připsány peněžní prostředky ve výši 1.560.000,- Kč. Dále uvádí, že z tohoto účtu jsou peněžní prostředky vybírány převážně v hotovosti, čímž vzniká podezření, že v daňovém přiznání k DPH uplatní na vstupu daň z fiktivních přijatých zdanitelných plnění bez ekonomické podstaty. Zároveň upozorňuje, že žalobce není registrován k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a k dani silniční, jak by odpovídalo běžné podnikatelské činnosti obchodní společnosti. Další relevantní skutečností je to, že společnost sídlí na virtuální adrese a nemá žádný majetek.

Navíc na osobním daňovém účtu žalobce je evidován ke dni 30. 1. 2013 nedoplatek ve výši 961.994,- Kč. Ze souhrnu těchto skutečností správce daně dovodil důvodnou obavu, že dosud nestanovená daň bude v době její splatnosti nedobytná anebo její vybrání bude spojeno se závažnými obtížemi. Výše uvedené skutečnosti odvolací orgán v napadeném rozhodnutí ještě podrobněji rozebral a doplnil na str. 4 – 8 napadeného rozhodnutí, když mj. uvedl, že

- odůvodnění zajišťovacího příkazu obsahuje několik důvodů, které ve vzájemné souvislosti tvrzenou obavu prokazují a jsou schopny ve spojení s dalšími zintenzivnit obavu správce daně o řádné vybrání či vymožení daně,
- pokud jediným majetkem daňového prostředku jsou pouze prostředky na účtu, které lze obratem převádět, signalizuje to nestabilní a ne zcela standardní podnikatelskou činnost,
- na adrese sídla uvedené v obchodním rejstříku daňový subjekt fyzicky nesídlí, nebylo zjištěno místo provozování činnosti, nebyl zde zjištěn žádný majetek ani zaměstnanci daňového subjektu,
- správce daně eviduje na osobním daňovém účtu žalobce ke dni 30. 1. 2013 nedoplatek ve výši 961.994,- Kč, pokud odvolatel nebyl schopen uhradit své již splatné daňové povinnosti ke dni vydání předmětného zajišťovacího příkazu, lze důvodně předpokládat, že nebude schopen své daňové povinnosti uhradit ani v budoucnu.

Správce daně i žalovaný posoudili všechny výše uvedené skutečnosti jednotlivě i v jejich celkovém souhrnu a správně dospěli k závěru, že tyto skutečnosti jsou ve svém celku kvalifikovaným důvodem pro vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 daňového řádu. Úvahy vycházející z výše uvedených důvodů uvedené v napadených rozhodnutích ve svém souhrnu zcela jednoznačně signalizují obavu správce daně z budoucí nevymahatelnosti daně a to včetně obavy ze značných obtíží při vymáhání daně. Soud konstatuje, že zajišťovací příkaz byl v daném případě vydán v souladu se zákonem, včetně zákonem požadovaného odůvodnění. Dle soudu jsou všechny skutečnosti v zajišťovacím příkazu uvedeny jasně a srozumitelně a správce daně z nich přesvědčivě vyvozuje důvody, pro které bylo třeba zajišťovací příkaz vydat.

Pokud jde o námitku žalobce, že platby připsané na účet byly úhradou za plnění z dřívějšího období, lze souhlasit s tím, že správce daně nemusel zkoumat, z jakého období bylo plnění, neboť částka připsaná na účet sloužila správci daně pouze jako pomůcka pro stanovení výše zajištěné daně. Soud připomíná, že vydáním zajišťovacího příkazu správce daně neurčuje daňovou povinnost, ale pouze stanoví výši jistoty k zajištění úhrady dosud nestanovené daně. Pro účely vyčíslení takové jistoty nic nebrání správci daně, aby vzal v úvahu platby, které na účet přišly, bez ohledu na to, k jakému plnění se vážou. Datum zdanitelného plnění je relevantní až v rámci daňového řízení, ve kterém je třeba zjišťovat detailně, jaké úhrady a jaká plnění spadají do konkrétního období pro účely přesného vyčíslení daňové povinnosti. Soud má tudíž za to, že správce daně i žalovaný posoudili všechny uvedené skutečnosti jednotlivě i jejich celkovém souhrnu a srozumitelně vyvodili, že tyto skutečnosti jsou kvalifikovaným důvodem pro stanovení jistoty v zajišťovacím příkazu. Podle soudu byl postup správce daně i žalovaného v souladu se zákonem a nedošlo k porušení zásady zdrženlivosti.

Právě uvedené lze z velké části vztáhnout též k námitce týkající se použití pomůcek pro stanovení výše jistiny. Pomůcky jsou nástroje, které slouží ke kvalifikovanému odhadu budoucí daňové povinnosti. Správce daně v zajišťovacím příkazu uvádí, že na bankovní účet žalobce přišly za předmětné období peněžní prostředky ve výši 1.560.000,- Kč. Na základě

pomůcek odhadl správce daně, že daňová povinnost bude ve výši 260.052 Kč. Soud připomíná, že v rámci zajišťovacího příkazu není nutné odůvodňovat všechny konkrétní kroky, které vedly ke stanovení výše zajišťované daně, a postačuje pouze kvalifikovaný odhad. Skutečná výše daně je následně předmětem podrobného dokazování a zjišťování skutečností. Soud má za to, že správce daně určil výši v rámci své diskreční pravomoci přiměřeně, neboť vzal v úvahu částku, která v předmětném období přibyla na účtu žalobce, a dále to, že hrozí, že daňový subjekt bude uplatňovat na vstupu daň z fiktivních přijatých zdanitelných plnění bez ekonomické podstaty. Tento postup považuje soud pro odhad výše daně za logický a dostačující.

K námitce vztahující se k neregistrovanému bankovnímu účtu soud uvádí, že ani pro správce daně, ani pro žalovaného nebyla tato skutečnost zásadním důvodem pro zajištění daně, ale pouze ve spojení s ostatními indiciemi potvrzuje závěr, že zajištění daně je nezbytné. Nadto soud nesouhlasí s bagatelizováním této skutečnosti tvrzením, že o existenci účtu musel správce daně vědět. Účelem registrace bankovních účtů u správce daně je totiž to, aby měl správce daně tyto účty pod dozorem. Nesplnění povinnosti registrace pak vede k tomu, že účty jsou mimo dozor správce daně. Správce daně si sice může některé informace sám zjistit, avšak k takovému zjišťování nepřistupuje plošně a automaticky, ale pouze v případě, že je k tomu dán důvod. Pokud tedy registrační povinnost nesplní daňový subjekt, hrozí, že účty budou mimo kontrolu správce daně po delší dobu a po celou tuto dobu může provádět podnikatelskou činnost, o které správce daně nebude vůbec vědět. Takové opomenutí tedy nelze považovat za bezvýznamné.

Co se týče námítky žalobce, že nebyl vyzván k odstranění pochybností podle § 89 a násl. daňového řádu, soud uvádí, že postup k odstranění pochybností je tradičním postupem směřujícím ke správnému a úplnému zjištění a stanovení daňové povinnosti. Na druhou stranu zajišťovací příkaz je prozatímním procesním prostředkem sloužícím k zajištění úhrady dosud ještě nestanovené daně (§ 167 a násl. daňového řádu). Každý z těchto institutů sleduje odlišný cíl (účel), kdy cílem postupu k odstranění pochybností je správné stanovení daně, zatímco cílem zajišťovacího příkazu je zajištění úhrady (v budoucnu správně stanovené) daně. Námitka žalobce, že v daném případě správce daně měl užít postupu k odstranění pochybností (a nikoli vydat zajišťovací příkaz) je proto nedůvodná, neboť nezohledňuje odlišné účely těchto institutů. V daném případě dospěl správce daně k závěru, že s ohledem na všechny okolnosti případu existuje odůvodněná obava, že daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době své vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, tedy dospěl k závěru, že se zde vyskytla potřeba zajistit úhradu v budoucnu stanovené daně; vydání zajišťovacího příkazu správcem daně tak bylo na místě a zcela v souladu s právními předpisy. Na druhou stranu postup k odstranění pochybností by zjištěnou potřebu zajistit úhradu v budoucnu stanovené daně nemohl uspokojit.

Pokud jde o námitku poukazující na rozpor s ustanoveními Listiny základních práv a svobod, soud konstatuje, že k žádnému porušení základních práv nedošlo. V daném případě byl zajišťovací příkaz vydán v souladu se zákonem a soud nezjistil žádné pochybení, které by mohlo vést k závěru, že se správce daně či žalovaný pohybovali mimo ústavně zaručené meze.

Soud vyhodnotil veškeré námitky žalobce a dospěl k závěru, že jsou nedůvodné. Podle soudu správce daně i žalovaný postupovali v souladu se zákonem, svá podezření, že daň bude v době splatnosti nedobytná, řádně doložili a odůvodnili. Soud v jejich rozhodnutí neshledal žádné pochybení.

Na základě shora uvedeného proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. prosince 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.